

Ej, saj to je vse moje! In čegavo je Brno, katero hočeš opustošiti neprijateljski? Saj smo mi tudi tvoji, in to, kar imamo, tvoje je. Ako pa si ukrenil v srci svojem smrtno kazen samó nad bratom, Bog ne daj tega, da bi postal drugi Kajn. Mož moj pravi, da otide raje v daljno tujino in tam ostane za vselej, nego bi dopustil, da se brat oskruni s krvjo svojega brata.“

Takó govoreč potegne izpod plašča butarico šib in nadaljuje v svojem govoru: „Te šibe ti pošilja brat, sluga tvoj, sam zá-se. Ako je kaj zgrešil proti tebi, kaznuj ga z njimi in daj deželo svojo, komur spoznaš za dobro.“

Ta z ljubeznivim glasom predavani govor ne mine brez učinka. Kralj in svetovalci njegovi so takó dojeti (ginjeni), da se ne morejo zdržati jokú. Tudi se pomiri Vratislav z bratom svojim Konradom, ne spomina mu prejšnjega sovraštva in ostavi ga, da mirno uživa svojo délnó kneževino. *Prevel B.*

—x—

Vzpomladanske slike.

I.

Glej, vrelee svetál se iskri,
Po rožnej se vije livádi,
Oj, nove veselje vzpomládi,
Ki k delu si vznbuja stvari.

Ni dolgo, kar bil zakovan
Še v sponé mrazov je ledénih
A travic ga mladih zelénih
Dih zvalil je zopet na dan.

Zdaj jaderno svojo vodó
Po ozkejši strugi prevrača,
In rožica mnoga obrača
Za njim radovedno glavó.

Ostavil pač bode ta kraj,
Mogočnej se reki pridružil,
In morji tam daljnemu služil,
A nikdar se vrnil nazaj.

II.

Le letaj metuljček iz cvéta na cvét,
V prijetno življenje si vzbudil se spét;
Glej, krog po veselej narávi,
Vse krasno je v novejši oprávi.

Oj, tudi ti plašček prejel si krasán,
In v goste zdaj vabi vzpomládni te dán,
Pogrnená miza je nóva
Na njej pa dovolj blagoslóva.

Uživaj sladkósti narave povsód,
A čuvaj se skrbno pretečih nezgód,
Če tudi prostost ti je dána,
V njej skriva se zlobná nakána.

Tam mrežico tenko, glej, deček vihtí,
Za tabo željivo obrača očí,
Kakó bi te mogel ujeti
In zlato svobódo ti vzeti.

III.

Slavec, čuj, v večernem hládi
Pesenco drobí sladkó,
V slavo póje on pomládi,
Ki prijetna je takó.

Ko poslušam take glase,
Oj, spomin se mi vzbudí
Na nekdanje srečne čase,
Na detinstva zlate dní.

Tudi tákrat v tihem hládi,
Ptiček, si takó mi pél,
O življenja pa pomládi
To-le meni razodél.

Da, kot vzpómlad nam izgine,
In zgubí se njeni kras,
Baš takó mladósti mine
Tudi najsrečnejši čas.

—x—